

Baralleu-vos com a bons germans

written by Agustí Soler | 8 de juliol de 2018

A casa érem deu de colla (vuit germans i els pares) i com a bons catalans, a part de família nombrosa, sovint ens discutíem per foteses amb la veu alçada sense però, això sí, arribar mai a les mans. Tots i cadascun volíem tenir la raó i no hi havia manera humana ni divina que ningú volgués baixar del burro. Aleshores la mare, que tenia una paciència infinita, aprofitant una petita escletxa, solia deixar anar, pausadament, amb cara de múrria, allò de “apa, vinga, un altre cop, baralleu-vos com a bons germans”. Gairebé sempre la discussió acabava aquí...

Perdoneu la referència personal però crec que l'anècdota podria exemplificar de manera precisa i fefaent el que ens passa en aquest país quan volem expressar els nostres pensaments i neguits sobre qui i quants som i cap allà on creiem que hem d'anar. És per això que, aprofitant la veu dels altres, m'ha semblat oportú recordar allò que alguns dels nostres il·lustres compatriotes (il·lustre de “notable, conegut, distingit i preclar” segons el diccionari de sinònims) han expressat de forma clara, precisa i contundent, a vegades amb lloable ironia, sobre el que podríem anomenar “espectacle de la confrontació”, un espectacle que, ens agradi o no, es repeteix dia sí i dia també a través de tots els mitjans possibles i imaginables: articles, tertúlies, piulades, Facebook, Whatsapps, etc, sense oblidar-nos de les reunions, consells, congressos i tota mena de tribunes a què els partits ens tenen acostumats.

Marta Rojals, la magistral escriptora de la Palma d'Ebre, el 4 de juny en un magnífic i punyent article sobre *L'espectacle de la confrontació* tot recordant-nos que “davant de la moció de censura al govern d'Espanya l'independentisme va tornar a

picabarallar-se” denunciava de manera clara i rotunda aquest costum tan nostre de barallar-nos amb aquella alegria i irresponsabilitat a la vegada que sembla que tant ens agrada. Deia així: “Tenim, doncs, com a mínim i per simplificar, dos sectors disposats a contraposar parers amb l’objectiu de mai, mai no canviar d’opinió. Perquè canviar d’opinió significaria donar la raó a l’altre i ui, abans subjugats eternament a Espanya i amb un Millo-androide de majordom”. Bé, el fet és que a Millo, sortosament, ja no l’hem de suportar més. Bé, esperem que per sempre, però, tanmateix, les picabaralles són ben vives i continuen amb tanta o més força que mai. No n’aprendrem mai? No recordem què vol dir el funest número 155? Rojals ens recorda unes paraules de Clara Ponsatí en una entrevista a la ràdio ben aclaridores: “Els catalans som fantàstics perquè sempre fem totes les autocrítiques en públic, mentre que els del bloc del 155 són impecables a l’hora de mantenir els fronts, diguem-ne, «exteriors» molt ben units; les baralles les discussions sempre les tenen en privat”.

De les terres de l’Ebre passem al Maresme. Jordi Bilbeny, l’infatigable investigador d’Arenys de Munt, en una carta força recent hi fa unes reflexions que val la pena tenir molt en compte. Davant dels estira i arronsa de la nostra classe política on sense cap mena de pudor es llencen els plats pel cap per explicar que “cap partit, cap, ha donat tant per arribar fins aquí, per la llibertat” (Oriol Junqueras *dixit*) o per deixar patent que “nosaltres som els més valents” (Eduard Pujol *dixit*) Bilbeny ens exposa que “de moment caldria refer, abans de re, la força i la cohesió populars. Tal com a partir d’Arenys de Munt es van organitzar les assemblees populars per pobles i comarques, ara caldria tornar el poder a la gent. Segurament ja es fa amb els CDR, però hi ha massa polític «infiltrat» arreu”. No és que es vulgui prescindir del paper dels partits polítics però sí que cal fer un plantejament totalment nou i eliminar d’una vegada per totes aquesta partitocràcia farcida de buròcrates i d’oportunistes que en

res beneficia el treball que centenars, milers de militants anònims fan per a aconseguir una societat més justa i igualitària i un país totalment lliure. El darrer exemple d'ERC de negar-se a posar a una plaça el nom de Celestí Boada, l'alcalde d'ERC de Santa Coloma de Gramenet afusellat per Franco, n'és el penúltim exemple.

Partits, entitats, tots hem de ser-hi. Solament fent pinya ens en sortirem. Sense imposicions. En aquest sentit fem nostres les paraules que Jordi Cuixart ens va adreçar als socis d'Òmnium el dia que l'enyorada Muriel ens va deixar: "Per això hem volgut seguir el seu exemple. Per això hem après a persistir. A trobar la síntesi dels missatges, a vèncer la por amb l'esperança, a no confondre mai la sinceritat amb la imposició de les nostres idees. I hem après també a estimar una mica més la cultura i a cuidar els mots i a ser lliures i a voler per a tothom la mateixa llibertat, a ser cada dia una mica millors".

Potser el que ens falta és creure de debò en nosaltres mateixos. Crec que ja ha arribat l'hora que deixem de barallar-nos com a bons germans. Fem un esforç i posem els interessos del país per davant de tot. És l'única manera d'assolir la necessària i merescuda llibertat. Fem doncs nostres els versos que el gran poeta de Roda de Ter, Miquel Martí i Pol, ens ha deixat com a magnífic cant a l'esperança que mai ens ha de deixar:

Ara mateix

*De res no ens val l'enyor o la complanta,
ni el toc de displicent malenconia
que ens posem per jersei o per corbata
quan sortim al carrer. Tenim a penes
el que tenim i prou: l'espai d'història
concreta que ens pertoca, i un minúscul
territori per viure-la. Posem-nos
dempeus altra vegada i que se senti*

*la veu de tots solemnement i clara.
Cridem qui som i que tothom ho escolti.
I en acabat, que cadascú es vesteixi
com bonament li plagui, i via fora!,
que tot està per fer i tot és possible.*